

Grčija

Čebelarška sezona v Sloveniji je letos blizu katastrofalne, če že ni katastrofalna. Pa tudi epidemije covid-19 se še nikakor ne rešimo. Vseeno sem se odločila za dopust v tujini, na manj obljudenem otoku Samos v Grčiji. Nisem pristaš ležanja na plaži, tuje kraje rada raziskujem. Na otoku Samos je bilo med prvimi dejavnostmi spoznavanje njihovega čebelarstva. Otok je zelo zelen, v notranjosti je čebelarstvo zelo razvito. V mali vasi Pírgos sem obiskala t. i. Čebeljo hišo, majhno lokalno tržnico, ki je imela kaj ponuditi. Med, matični mleček, cvetni prah, izdelke iz čebeljega voska, zelišča in še in še. Poskusila sem med ter ga tudi kupila za domov (velik izziv transporta) in prijazni čebelarji so si vzeli čas zame in za pogovor. Pestijo nas podobne težave, kot so varoje, pri njih, drugače od nas, pogrešajo dež, saj ga niso imeli že pol leta. Čebelarji v nakladnih panjih, večinoma jih imajo v hribih, več kot dvesto čebeljih družin. Tako je oskrba precej zahtevna, v času mojega obiska so bili precej zaskrbljeni, saj so v Grčiji pustošili divji gozdni požari, ki so uničili tisoče čebelarstev, gozdove in čebeljo pašo za vrsto let. Vse grške televizije so predvajale posnetke v živo, kako se domačini in gasilci borijo z ognjenimi zubli, ki požirajo panj za panjem.

Čebelja hiša

Vsaj to nam je bilo prihranjeno v Sloveniji, za zdaj. Če se vrnem k pozitivnemu, torej čebelicam na otoku Samos. Kljub neznosni vročini so letale in nabirale. Čebelji pridelki so na otoku sestavni del tradicionalnih proizvodov, posebni glede na barvo, okus in teksturo. Najpogostejša sta kostanjev ter borov med, najdejo se pa tudi vrba, evkaliptus, žajbelj, timijan in druga zelišča, ki jih domačini tudi prodajajo. Med ima res poseben okus. Čebelarji smo pač čebelarji, in tudi njih je zanimalo, kako je pa pri nas, kakšen med imamo. Presenetljivo, natančno se vedeli, kje je Slovenija in zakaj lahko skupaj praznujemo svetovni dan čebel.

Vesna Vodopivec

Foto: Vesna Vodopivec

Sveti Ambrož zavetnik čebelarjev

Mirko Pavlin

Članek nam je za objavo v decembrski številki, ko goduje sveti Ambrož, avtor poslal marca letos in se veselil objave. Žal je Mirko Pavlin 31. oktobra 2021 zaključil svojo življenjsko pot. Članek objavljamo posthumno, njemu v čast.

Sv. Ambrož goduje 7. decembra – na dan, ko so ga posvetili v škofa. Njegov god praznujemo že od 11. stoletja. Bil je pravičen in spoštovan mož, ki si je nenehno prizadeval izboljšati položaj revnih ljudi. Za svojega zavetnika so si ga izbrali tudi *voskarji in čebelarji*.

Rodil se je leta 339 v kraju Trier v današnji Nemčiji, tam je bil njegov oče cesarski namestnik. Njegova mati je bila zgledna kristjanka. Po moževi smrti se je s tremi otroki vrnila v svoj rojstni kraj Rim.

Po legendi je Ambrož kot dojenček nekoč spal na domačem dvorišču, na glavo pa se mu je usedel roj čebel. Ambrožev oče je ukazal, naj otroka ne premikajo. Čebelji roj se je čez nekaj časa umaknil, ne da bi otroka pičila ena sama čebela. Po tem dogodku je oče dal otroku ime Ambrozij. Ambrozija je grški

Upodobitev svetega Ambroža avtorja Rolanda Pluta v čebelarstvu Pavlin v Semiču

izraz za mano, ki naj bi bila hrana za bogove in je dajala večno mladost in nesmrtnost. Zanimiv je tudi dogodek ob njegovi izvolitvi za škofa. Ko je leta 374 umrl milanski škof Avksencij, so se duhovniki in verniki zbrali v cerkvi, da bi izvolili njegovega naslednika. Izoblikovala sta se dva tabora: krivoverci in pravoverni kristjani. Glasno so se prepirali, tedaj pa je v cerkev prišel namestnik Ambrož z vojaki in jim ukazal, naj utihnejo. Tišino je nenadoma pretrgal otroški vzklik: »Ambrož naj bo škof!« Množica je to sprejela kot božji glas in Ambrož je bil izvoljen za milanskega škofa, čeprav takrat še ni bil krščen. Po kratkih pripravih so ga krstili in ga nato 7. decembra leta

Foto: Marko Borko